

Wisor och Berättelser

jemte andra Småstycken,
äldre och nyare.

Nummer 12.

1. Jag såg ett ljus i Österland.
2. Der kom ett ljus från Österland.

1.

1. Jag såg ett ljus i Österland,
Det lyste som en stjärna,
Det var så likt den lilla wån,
Jag älskade så gerna:
Jag tror den wån han lefwer än,
Och tänder upp sitt ljus igen,
Mellan två sata wänner.

2. Om wi omänner skulle bli
Som sata wänner varit,
Och för en sådan liten tid
Hwarandra älskat hafwer;
Så långt som himlen är från jord,
Så långt går du från dina ord
Som du med mig har talat.

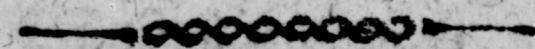
3. Som turturdufwan i grön ång,
När hon sin make mistar,
Hon hwilar uppå ensam gren,
Ja uppå torra quistar;
Hon wandrar werlden widt omkring
Till dess hon finner maken sin,
Då är hon helt uttröttad.

Men den som fattig är försann,
Han blir föraktad af hwar man,
Han inga wänner hafwer.

8. Jag ledsnar nu wid denna by,
Jag will ej längre här vara,
Jag kan ej tåta deras gny,
De willja mig förtala;
Men om det går som folket spår,
Att jag skulle vara här år från år,
Det wore deras glädje.

9. Nu har jag wandrat år från år,
I fattigdom och möda,
Jag hafwer ingen waraktig stad,
Hwar skall jag få min föda?
Jag hafwer hwarken gods eller gård,
Jag hafwer wandrat år från år,
Men Herren Gud mig wäl hjälper.

10. Jag slutar nu min wisa fort
Med få wälmenta rader;
Men kom ihåg min lilla du,
Att du min wån har varit;
Men kom ihåg uti ditt sinn,
Att du har varit wänner min,
Hos Gud få wi wäl mötas.

Kostar i skill. Wko.

Upsala, Sw. P. Lefflers Boktryckeri, 1835,
Cyplomansgatan i Fjerringen.

4. En ensam fogel i en bur,
Emellan fyra murar,
Han sjunger wäl af sin natur,
Gast hjertat är bedröfwadt;
Nej heldre will han på fri fot
Kring wida skogar wandra,
Än sitta i en bur af guld
Och taga mat af andra.

5. Allt hwad har jag för jag har rest
Kring hela werlden wida?
Allt hwad har jag för jag har läst,
Jag som så ondt skall lida?
Mina wänner äro mig ohuld,
De önska mig stor smärta;
Det wällar allt den lilla wän,
Som så bedrog mitt hjerta.

6. Jag slutar nu min lilla sång,
Adjö farväl min lilja,
Gud låte oss i himmelen
Så mötas ewigt sälla;
För nu har jag allsingen ro
I denna werlden att bebo,
Sä du dig från mig wänder.

2.

1. Der kom ett ljus från Österland,
Det war så likt en stjernd.
Jag hade mig en trogen wän,
Som jag såg alltför gerna;
Så högt som himlen är från jord,
Så långt går du från dina ord,
Som du för mig har talat.

2. De ord som du för mig har sagt,
Dem har du sjelfwer brutit,
Du hafwer tagit en annan wän,
Men mig har du förskjutit;

Men wänd dig om och kom igen
Och håll dig till din förra wän,
Så blir allting förlåtit.

3. Der stodo två och taltes wid,
Som wilja hwarandra hafwa,
Sen kommer der en falsker wän,
Som will oss båda förtala;
Se'n få wi gå till spott och spe,
Men Herren Gud han löne de,
Som falska tungor bära.

4. Men skulle wi owänner bli,
Som säta wänner ha warit,
Sen jag uti så långan tid,
Både huld och trogen har warit,
Så will jag bedja Gud så innerlig,
Att han will wittna nu med mig,
Om jag otrogen har warit.

5. Men den som fager är och fin
Och vertill pengar hafwer
Den hafwer wänner tusentals,
Och alla will den hafwa;
Men den som intet gods har fått,
Hon får nu gå till spe och spott.
Min wän är från mig tagen.

6. En lilla fin som stilla står,
Hon gör allsingen skada,
Men dina fagra ögon små
De hafwa mig bedragit;
Men wänd dig om och kom igen
Och lit du på din förra wän,
Så få wi glädjas båda.

7. När två de stå och talas wid,
Så börja de att twisla.
Om de hwarannan wilja ha,
De dem så snart öfswisla;